

Nummer 4 | 2013 | 160. årgang
Udgivet af Baptistkirken i Danmark

4

baptist.dk

Kom nu ...!

Samlet for at varetage fællesskabets interesser

Tre delegerede fra hver menighed og to fra hver landsorganisation drøftede BaptistKirkens fælles anliggender på sommerens landskonference. Vi bringer et uddrag af samtalen.

[ ] Bente Jensen

[ ] Kurt Bøgsted og Bent L. Hansen

Den lokale menighed er verdens håb

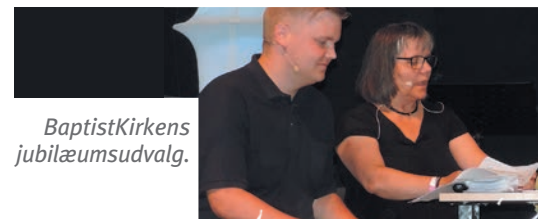
Disse ord fra Bill Hybels gjorde Mogens Andersen til sine i formandsberetningen. »Vi er ambassadører for Kristus«, fortsatte Mogens, hvorpå han kom ind på den store udfordring ved at være et synligt fællesskab af levende menigheder, men også på den store betydning, som mange baptistmenigheder har for lokalsamfundet.

»Vi har meget at glæde os over. Næste år har vi 175 års jubilæum. Vi har sat vores aftryk i Burundi og Rwanda, hvor der nu er 100.000 medlemmer af baptistkirken. Men der er også skyer på himlen over os«. Af sådanne skyer nævnte han tre:

- *Vi mister terræn* – medlemstallet daler.
- *Kræfterne slipper op* – i nogle af vore menigheder sidder der kun ældre mennesker.
- *Vi har forskelligt bibelsyn* – det viste sig i debatten i den forløbne vinter; samtalen om, hvor langt vi kan strække os i forskelligt bibelsyn og alligevel være sammen, trænger sig på.

BaptistKirkens nyvalgte formand, Bent Hylleberg.

BaptistKirkens jubilæumsudvalg.

Mogens Andersen sluttede sin formands tale med at dele sin vision for jubilæumsåret med os: »Tænk, hvis alle menigheder beslutter sig for at gennemføre et jubilæumsprojekt i 2014, der gør en forskel for byen. I alt 54 nye projekter – det vil sætte spor!«

Claus Mester-Christensens efterfølgende TAK til Mogens for fire års formandskab blev fulgt op af langvarig applaus.

Den fælles husholdning

Ulla Holm redegjorde på vanlig overskuelig vis for BaptistKirkens regnskab. Den komplette udgave med noter ligger på BaptistKirkens hjemmeside, så her følger kun den ultrakorte version:

- Overskud – på basisregnskabet i 2012
- Økonomien er stabil – der kommer ikke de store uventede udsving
- Likviditeten er god – takket være overskud både i 2012 og årene før
- Egenkapitalen er øget en smule – hvilket ikke er et mål i sig selv, men endnu et tegn på stabil økonomi

» Tænk, hvis alle menigheder beslutter sig for at gennemføre et jubilæumsprojekt i 2014, der gør en forskel for byen. «

Pause med vand og cookies – ikke kaffe og kage!

Sommerstævnets placering

Skal vi være i Mariager eller ved Borrevejle Vig på Lindenberg? Og skal det være alene eller sammen med Missionsforbundet? Disse spørgsmål er baggrunden for fire forslag om fremtidig placering af sommerstævnet, som ledelsen har sendt ud til menighederne.

Efter fremlæggelsen af forslagene var der livlig debat med væsentlige argumenter for både den ene og den anden løsning. Når dette blad udkommer, er afgørelsen truffet. Forhåbentlig har de mange argumenter gjort indtryk på de delegerede til landskonferencen, så den rigtige løsning er fundet.

Uddannelse og integration

Ledelsens forslag om at anvende overskuddet fra 2012 til udvikling og uddannelse til gavn for menighederne blev mødt af et ændringsforslag om ansættelse af en inte-

grationskonsulent. Ændringsforslaget blev positivt modtaget, men forkastet med en henstilling om at arbejde videre med at finde en mere langsigtet løsning på denne opgave. Herefter blev ledelsens forslag vedtaget.

Valg til ledelsen

Bent Hylleberg, Tølløse, blev valgt med stort flertal som formand for Baptistkirken. Svend Eli Jensen, Vodskov, og Lotte Holm Boeriis, Herlev, blev nyvalgt til ledelsen. Claus Mester-Christensen, Citykirken, blev genvalgt til ledelsen, der desuden består af Evelyn K.J. Amara, International Baptist Church, København.

Forsamlingen godkendte Hanne Kiel som ny redaktør af baptist.dk – og Mogens Andersen rettede en stor tak til Lasse Åbom for hans arbejde som redaktør gennem to år.

»Kom nu videre ...!«

Sådan lyder jubilæumsårets slogan. Spørgsmålet, der ligger bag, kan stilles således: Hvordan vil vi være menigheder i mission i jubilæumsåret? At dette slogan er velvalgt, blev på humoristisk vis tydeliggjort, da jubilæumsudvalget illuderede et menighedsrådsmøde, hvor der skulle planlægges arrangementer i jubilæumsåret! Herpå blev repræsentanter fra alle menigheder inviteret til »jubilæums-idé-dag« lørdag den 2. nov. enten i Korskirken, Herlev, eller i Bethelkirken, Aalborg. Til sidst viste udvalget det flotte jubilæumslogo.

Indhold

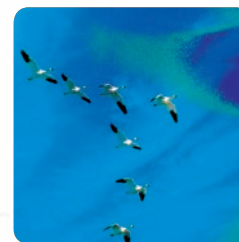
Kom nu ...!

- 2 Samlet for at varetage fællesskabets interesser**
– om sommerens beslutninger
- 5 Fuglene flyver i flok, når de er mange nok**
– leder
- 6 Sæt fokus på dét, der holder os sammen**
– samtale med Bent Hylleberg
- 9 Gudstjeneste for alle!**
– ordet og ordene
- 10 Christfulness**
– en kristen trospraksis i mødet med ikke-religiøs spiritualitet
- 13 Lang opvarmning til gospel**
– Gospelfællesskab på Bornholm
- 14 Kan vi opdrage til tro?**
– med Lotte og Troels Schrøder

- 16 Shigikirana**
– mikrofinans i Burundi
- 18 Discipelskab er altid »Hvordan?«**
– samtale med Simon Fuhrmann

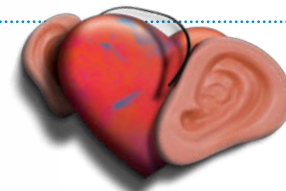

- 20 Er en ny dansk religionsmodel på vej?**
– om Grundloven og kirkerne
- 23 Glimt af Gud**
– med Kristian Berg Nielsen

Forsiden

[🖼️] Collage, Ole Steen

- 24 Også små hjerter har store ører**
– tanker om at give troen videre
- 26 Danskernes Guds billeder**
– interview med Ruth Østergaard Poulsen
- 29 Dansker med i ledelsen**
– for verdens unge baptister
- 29 Døbte og døde**
- 30 Jeg kunne ikke tie stille**
– interview med Inger Klyver
- 33 Tyrannen Jante huserer i Danmark**
– samtale med Mike Breen
- 36 »Er der ikke en anden vej, Far...?«**
– klumme

Redaktion

Hanne Kiel, redaktør
tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Bente Jensen, tlf. 9829 3302, beje@events.dk
Maria Klarskov, tlf. 3117 6277, mariakl@rskov.dk
Lone Møller-Hansen, tlf. 2347 4015, lonemh@live.dk
Per Bækgaard, billedredaktør, tlf. 4050 2574, baekgaard@b4net.dk
Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptist.dk

Oplæser og ansvarlig for lydudgaven på CD og hjemmeside:
Ole Engel

Grafisk design: Pedersen & Pedersen, Århus
Trykkeri: V-Print, Holstebro
Oplag: 3.450

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og kan sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed. Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for Baptistkirken i Danmarks eller redaktionens holdning. Idémateriale: Artikel-forslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre af gangen.

Udgivelsesdatoer og deadlines
Nr. 5: 2. december. Deadline 7. oktober.

Baptistkirken i Danmark
Sekretariatet
Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708
Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptist.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nydøbte indberettes til Sekretariatet. Bladet kan modtages på cd ved henvendelse til Sekretariatet.

Gaver til baptist.dk: Kan indbetales på 3201 10042879 mærket »baptist.dk«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Fuglene flyver i flok, når de er mange nok ...

Men at flyve i flok kvalificerer ikke en menighed. Menigheden er nemlig et fællesskab, der ikke bare er mange nok og flyver i flok, men den flyver også mod Guds rige.

[≡] Hanne Kiel

Efteråret er præget af de store flokke af trækkende gæs, der vingespids ved vingespids flyver målrettet mod vinterbopladser i syd med tilstrækkelig føde til at sikre flokkens overlevelse. De kalder på hinanden for at holde sammen på flokken og animerer de forreste til at flyve hurtigere. De karakteristiske V-formede formationer opstår, fordi slipstrømmen fra fuglen foran markant reducerer energiforbruget for den næste fugl. Fællesskab på trækket fremmer altså hele flokkens overlevelse.

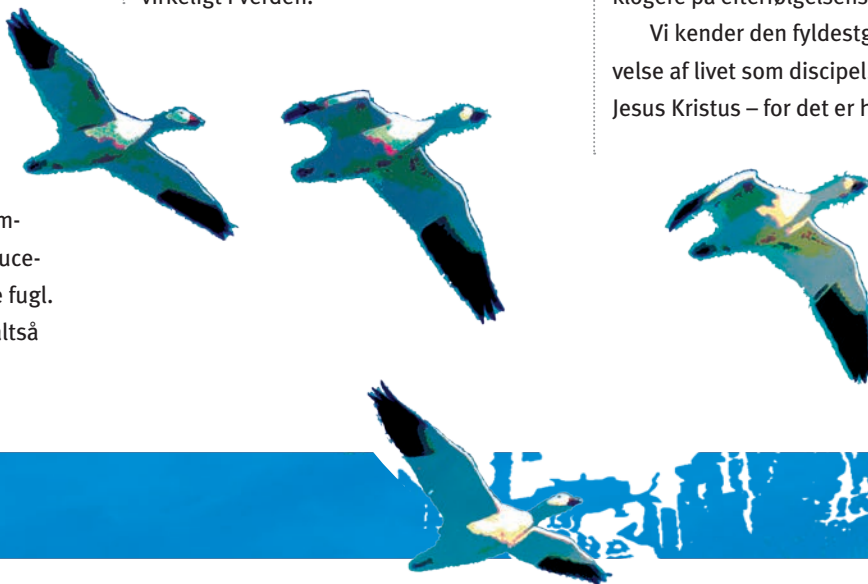
Livet er andet end overlevelse

Virkeligheden er for mange menigheder dalende medlemstal og skrantende økonomi. Det skaber bekymring for menighedens overlevelse, men livet er andet og mere end overlevelse. Hvis menighedens fokus blot er egen overlevelse, sker der ikke noget ved, at den dør. Det er selvfølgelig en sorg for de mennesker, der udgør menighedens fællesskab, men det er ikke en katastrofe. Menigheden er ikke skabt for at dække medlemmernes egne behov for fællesskab, men for at gøre Guds rige virkeligt i verden.

Efterfølgelsens »hvordan«

Gud kalder mennesker til efterfølgelse, netop for at vi kan være med til at skabe Guds rige i menneskers virkelighed. Men hvad det indebærer – og hvordan vi skal leve, for at det sker – har kristne til alle tider spekuleret over. Derfor har dette blad som tema: discipelskab. Artiklerne, der handler herom, beskriver alle, hvad det indebærer at leve i efterfølgelse. Hver for sig dækker de ikke emnet fuldt ud, men heller ikke tilsammen giver de en fyldestgørende skildring af livet i efterfølgelse. De kan blot gøre os lidt klogere på efterfølgelsens »hvordan«.

Vi kender den fyldestgørende beskrivelse af livet som discipel. Den hedder Jesus Kristus – for det er ham, vi er kaldet til at følge efter.

Sæt fokus på dét, der holder os sammen

Bent Hyllebergs CV vidner om et liv i BaptistKirkens tjeneste – som præst, forfatter, teolog, underviser og meget mere. Nu er han trådt ind i et nyt kapitel, valgt som BaptistKirkens formand denne sommer. Den nye opgave var baggrund for en samtale, der kom til at handle mere om BaptistKirken end om Bent – i et forsøg på at tegne et portræt af den nye formand!

[≡] Signe Lund Christensen

[☒] Bent L. Hansen og Kurt Bøgsted

Bent er født på Nørrebro i København, men vokset op omkring Limfjorden. Hans base er nu Tølløse, hvor han bor sammen med Bodil, tæt på familien. Indtil videre er det blevet til syv børnebørn i alderen 0-8 år. Og fra sådan en flok skal man høre de fleste sandheder – som da ældste barnebarn, Emil, skulle forstå, hvad det var, Bent blev valgt til: »Er du blevet kirkeformand, farfar?« Helt ved siden af er det jo ikke, og den nye »kirkeformand« ved godt, hvad det er, der overordnet betyder noget i BaptistKirken.

Ord og handling

»En af de grundlæggende værdier er de lokale menigheders selvstændighed og deres frihed til at tjene i det lokalsamfund, de er en del af. Vores tradition for religionsfrihed er vigtig; den har altid været kendetegn for vores måde at være kirke på i civilsamfundet.« Og så handler det om, at de værdier, vi som kristne bygger på, ikke blot skal være ord, men også handling:

»Naturligvis bygger vi helt grundlæggende på værdierne fra evangeliet: Guds rige, glæde, kærlighed, tilgivelse og ikke mindst handlinger, der gør værdierne konkrete og giver dem liv. Værdier er begreber, som vi skal give ben at gå på ved at leve dem«

Desuden er Bent optaget af den økumeniske tanke som grundlæggende i vores arbejde, baseret på mange års erfaringer: »Der har gået en økumenisk tråd gennem alt mit arbejde. Økumeni er afgørende! Den økumeniske tanke er vigtig, fordi den handler om mission. Vi har fælles værdier i evangeliet, og dem må vi som kristne stå sammen om. Økumeni er en spændende udfordring, fordi vores identitet her brydes i den brede fælleskirkelige tænkning.«

Sammenhængskraft

To ord går igen i samtalen: Identitet og sammenhængskraft. At kende vores identitet handler også om sammenhængskraft: »En af de opgaver, der bliver central i den kommende tid, er en samtale om, hvad der holder vore ca. 50 selvstændige menigheder sammen i ét fællesskab. Hvad er behovet for en fælles organisation – set fra det lokale perspektiv?«

»Menighederne er meget forskellige; vi skal finde ud af, hvordan vi kan virke i enhed. Som ledelse skal vi skabe rum for en samtale, hvor alle kan komme til orde, og hvor vi ved at lytte skaber vejen sammen. Ingen kan gøre sig til herre over den enkelte menigheds liv og færden. Vores tradition siger, det er i samtalen – omkring en åben Bibel og med gehør for Helligåndens vejledning – vi sammen skal finde vejen. Det er vort historiske ideal for at finde vej, både når det er let og når det er svært.«

Kirke i mission

Spørgsmålet om, hvordan de lokale menigheder bedst kan udvikles, bliver en anden stor opgave: »Det handler om fremtiden

Den nyvalgte ledelse på Lindenborg umiddelbart efter valget i juli. Bagest fra venstre: Bent Hylleberg, Svend Eli Jensen og Claus Mester-Christensen. Forrest fra venstre: Lotte Holm Boeriis, Lone Møller-Hansen og Evelyn Amara.

for de lokale menigheder. Den primære opgave for en menighed ligger uden for menigheden, ikke internt. Hvor længe kan små menigheder have overskud til mission? Der er brug for, at vi i fællesskab udvikler redskaber, der kan bruges lokalt. Vi bør opfordre til konkret samarbejde på lokalt plan – og finde ud af, hvad der bør styrkes med henblik på at arbejde på tværs af historisk bestemte grænser, som tiden er løbet fra.»

»En anden udfordring for os er den internationale mission«, fortsætter Bent. »Vi må spørge os selv: Hvor bør vi engagere os? Og kan vi gøre det alene? Vi er nødt til at analysere, hvad vi har volumen til at løfte, når vi har beskåret det »fælles« til fordel for de lokale menigheders projekter i international mission. Det er vigtigt, at vi hele tiden holder os for øje, hvordan vi bedst gør Guds mission gældende i den verden, vi er en del af.«

Kirke og stat

Efter at have peget på interne, lokale og internationale udfordringer handler det til

sidst for Bent om kirkens rolle i samfundet: »Netop nu skal vi forberede os på en samtale om forholdet mellem stat og kirke og lovgivningen herom. Spørgsmålet er, om vi ønsker en religionslov i Danmark, der skal gælde for os og alle andre trossamfund – med de rettigheder og pligter, som det måtte medføre? Her er der risiko for, at vi kobles ind i et forhold til staten, som vi faktisk ikke ønsker. Vi er nødt til at være meget skarpe på, hvad vi vil – sammen med de andre kirker.«

At stille op som formand har for Bent været et spørgsmål om at tage ansvar: »BaptistKirken behøver en ledelse. Det vil jeg gerne tage medansvar for. Gammel kærlighed ruster aldrig, siger man!«

Interviewet i det hyllebergske rækkehus i udkanten af Tølløse slutter med et forsøg på at hive lidt information frem om, hvem Bent er, når han ikke er »kirkeformanden«: »Glæden er at se den næste generation trives – børn, svigerbørn og børnebørn – både i den nære familie og i kirkefamilien. Og så glæder jeg mig over at

bo her med en høj himmel mod vest – må det være et godt tegn for det kirkesamfund, jeg nu skal tjene.«

Fakta | Bent Hylleberg

- 67 år, gift med Bodil
- medlem af Tølløse Baptistmenighed
- præst ved Århus Baptistmenighed i 16 år
- erfaring med menighedsplantning i Silkeborg i 9 år
- underviser og rektor på præsteseminariet i Tølløse og på SALT-dk i 24 år
- redaktør af *Ung Baptist* og medredaktør ved *baptist* og *baptist.dk* i 30 år
- forfatter til bøger og artikler om teologi og baptisthistorie
- menighedsrådsarbejde i Tølløse i 9 år
- medarbejder ved FlygtningeNetværket i Tølløse gennem 15 år
- eksamen fra Seminariet i Tølløse (1969), fra Århus Universitet (1977) og studier i Boston, USA (1980-81)

En gudstjeneste er noget ganske andet end hverdagens underholdning eller information. Uvant og fremmedartet for mange. Derfor bringer vi i år en artikelserie om nogle af gudstjenestens enkelte dele:

Lovprisning | Tilbedelse | Bekendelse | **Ordet og ordene** | Forbøn | Velsignelse | Sammenhæng

Gudstjeneste for alle

Ordet og ordene

[≡] Søren P. Grarup

[↑] Ole Steen Pedersen

Gennem lovprisning, tilbedelse og bekendelse er vor tanke og vort hjerte sat i den bedste position til at lytte efter, hvad Gud vil sige til os. Vi er lyttere med forventning til Bibel-læsning og til prædiken.

Ifølge Bibelen blev verden skabt ved Guds Ord. Og da Gud ville nyskabe verden, »blev Ordet kød og tog bolig iblandt os«. ¹ Guds Søn, Jesus Kristus, er Ordet. Hvordan kan Guds Ord rummes i bogstaver i en bog og i ord af en menneskemund? Hvordan kan det Ord høres af mine ører og begribes af min tanke og mit hjerte? Det er et under, hver gang det sker.

Formidling af Guds Ord

Oftede forvirres mennesker af, at den ene præst kan sige ét, og den anden noget andet. Kan Gud mene så forskellige ting? Og ofte frustreres nogle over, at de ikke

kan huske søndagens prædiken, for Guds ord er vel vigtigt at huske. Andre begejstres over prædikantens veltalenhed eller mange kloge citater.

Gud gør brug af vores alt for små ord til at formidle sit nyskabende Ord. At høre en velformuleret, intelligent og livsbekræftende prædiken, kan være en ren fornøjelse – og ganske gavnlige. Gud har selv gjort sit levende Ord afhængigt af ord af menneskemund. Men hverken prædikanten eller tilhørerne skal forveksle menneskeord med Guds Ord.²

Guds Ord skaber nyt

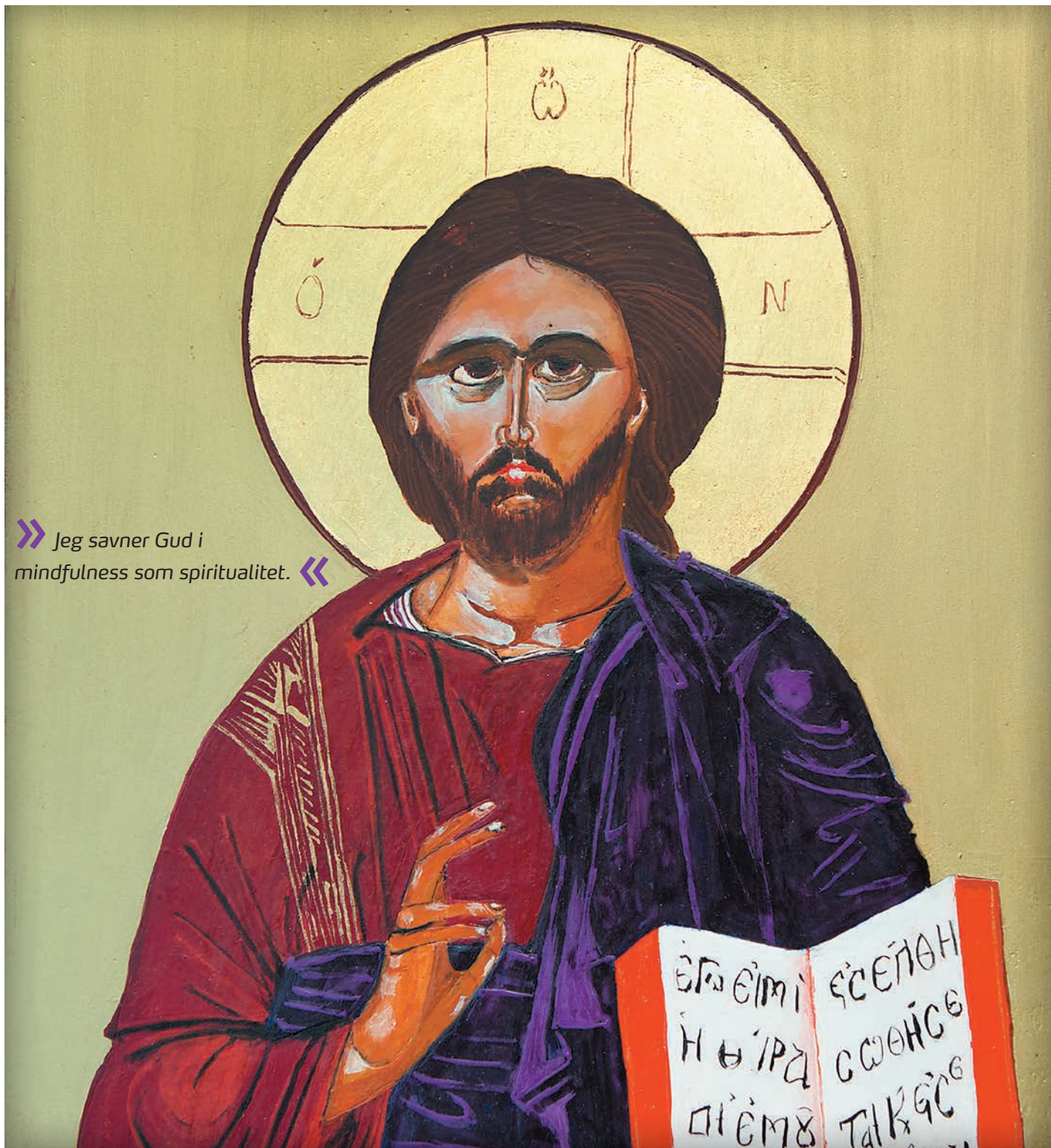
En kvinde fortalte: »Jeg havde i årevis været tynget af skyld overfor min søn. Ved en gudstjeneste skete der noget. Jeg husker hverken prædikanten, teksten eller prædiken. Men da jeg gik hjem, vidste jeg, at min skyld var taget fra mig, og jeg kunne møde både min søn og selve livet på en helt ny måde«. En anden, som havde

været med ved den samme gudstjeneste, kunne huske det hele. Teksten var Salme 32, prædiken handlede om Guds tilgivelse, og præsten var ikke specielt dygtig. Men gennem præstens små og famlende ord, havde Guds levende Ord ramt hende og havde skabt nyt i hendes liv.

Menneskeord kan altid diskuteres – Guds Ord skaber nyt.

1) Johannes-evangeliet, kap. 1, vers 14. 2) 1. Korinther-brev, kap. 1, vers 18-24

» Jeg savner Gud i mindfulness som spiritualitet. «

Christfulness

– en kristen trospraksis i mødet med ikke-religiøs spiritualitet

Mindfulness boomer i disse år og får stadig større udbredelse indenfor stressbehandling, smerte-reduktion, selvudvikling og opnåelse af personligt velvære. Mindfulness bliver populært, fordi vi oplever så megen stress i vores hverdag. Men hvad er **Christfulness**?

[☰] Missionspræst
Ole Skjerbæk Madsen, Areopagos

[📷] Alix Wallin
Ikon: Finn Günther, Holbæk

Det, som mindfulness og kristen trospraksis og mange andre traditioner har fælles, er åndedrættet som grundlæggende praksis; dertil kommer opmærksomheden på kroppen. Mindfulness og kristen trospraksis er også fælles om, at det opmærksomme nærvær i nuet er afgørende, og at vi hjælpes til at komme ud over vores domme, vores automatiske reaktionsmønstre.

Afgørende forskelle

For religiøse mennesker er spiritualitet, hvor sekulariseret den end er, aldrig en neutral praksis. Derfor rejser mindfulness en række spørgsmål, som det er nødvendigt at forholde sig til i udviklingen af en kristen trospraksis: Mindfulness har sine

rødder i buddhismen og udgør en del af den praksis, som fører til oplysning.

Set med kristne øjne mangler der noget i mindfulness. Det har at gøre med, at menneskesynet – trods alt – er anderledes. Jeg savner Gud i mindfulness som spiritualitet. Jeg savner en forståelse af mennesket som person: at vi er og bliver, hvem vi er, i forholdet til Gud og til andre mennesker og til vores omverden. Mindfulness samler sig om nuet som den eneste egentlige virkelighed, mens et kristent menneskesyn lægger mere vægt på tro, håb og kærlighed.

Christfulness – en definition

Fullness betyder *fylde, mættelse og fuldstændighed*. Sammensat med det engelske ord for Kristus kan *Christfulness* beskrives som at være fyldt eller mættet af Kristus, omgivet og helt gennemtrængt af Ham. Christfulness

- begynder som en erfaring af Guds kærlighed i Kristus som et beskyttende og ledsagende nærvær (*Kristus med mig*)
- er en erfaring af »Kristus i mig, herlighedens håb« (*Kristus i mig*)
- hjælper dig til at se Kristus eller Guds billede i medmennesket (*Kristus i dig*)
- fører til en vision af den forløste menneskehed som Kristi legeme (*jeg/vi i Kristus*)

Kristus i mig

Paulus taler flere steder om *Christfulness* som en indre virkelighed, en hemmelighed, som nu åbenbares: »Kristus i jer, herlighedens håb!¹⁾ *Kristus i mig* handler om, at hvert menneske er skabt i Guds billede med det formål at vokse til Guds-lighed. Jesus Kristus har virkeliggjort dette formål for menneskelivet. I hans menneskeliv får vi en fornemmelse af, hvordan et liv ser ud, når det er gennemstrømmet af Guds nær-

1) Kolossenserbrevet, kap. 1, v. 27

» Alligevel rejser mindfulness en række spørgsmål, som det er nødvendigt at forholde sig til. «

→ vær og leves ud fra Guds billede i hjertet. Samtidig er Jesus Kristus også den, i hvem Gud er blevet menneske, så vi møder Gud i ham. Paulus siger det sådan: »Jeg lever ikke mere selv, men Kristus lever i mig, og mit liv her på jorden lever jeg i troen på Guds søn, der elskede mig og gav sig selv hen for mig«².

Dette kan erfares gennem en bøn eller meditation, der rummer en bortrenselse af falske forestillinger i sindet om Gud, sig selv og omverdenen, f.eks. i forbindelse med udåndingen, og en modtagelse af Kristi nærvær ved indåndingen.

Den østkirkelige *Jesusbøn* eller *Hjertebøn* er en sådan Kristus-i-mig-praksis: »Jesus Kristus, Guds Søn! Forbarm dig over mig!« Saml opmærksomheden i hjertet og følg åndedrættet, idet du beder første del på indåndingen og anden del på udåndingen.

Et fællesskab af disciple

Christfulness begynder som en erfaring af, at Kristus er med os, tager bolig i os, og dermed kalder Guds billede frem i os. *Christfulness* munder ud i et liv i Kristus.

Christfulness er udspændt mellem dåb og nadver. Dåben handler om Kristus i mig; han

begynder sit liv i mig og giver mig kraft til at tjene. Men i dåben ikklædes jeg også Kristus³. Jeg føjes ind i Kristus som en gren, der indpodes i vintræet⁴. Nu begynder et liv i Kristus. Paulus udfolder dette med talen om menigheden som Kristi legeme og den enkelte kristne som en legemsdel i dette legeme – med en specifik tjeneste og med nådegaver, som udfoldes til gavn for helheden. Der er en parallel mellem »Med én Ånd blev vi alle døbt til at være ét legeme«⁵, og »Fordi der er ét brød, er vi alle ét legeme, for vi har alle del i det ene brød«⁶.

Ved at opøve *Christfulness* vokser vi med andre ord som Jesus-efterfølgere. Vi får en praksis at hvile i, når vi stresses af virkeligheden omkring os: Vi finder ind i vejrtrækningens rytme, hviler i den og hviler i vor krop. Vi erfarer, at vi lever i Guds åndedræt, og at Jesus fylder os og vinder skikkelse i os. Det lader os se på vort medmenneske med nye øjne: Kristus i mig lader mig se Guds billede i det andet menneske. Og det forankrer vort liv i Kristus. Og hans legeme bliver den større virkelighed, hvor vi finder os selv i en tjeneste for hinanden efter hans forbillede.

2) Galaterbrevet, kap. 2, v. 20. 3) Galaterbrevet, kap. 3, v. 26. 4) Johannesevangeliet kap. 15, v. 1-8. 5) 1. Korintherbrev, kap. 12, v. 13. 6) 1. Korintherbrev, kap. 10, v. 17

Lang opvarmning til gospel

[≡] Lone Møller-Hansen
[📺] Daniel Larsen, Musikhuset

Det er fire år siden, gospelsangerne Jesper Møller-Hansen og Rie Langskov tænkte de første tanker om et gospel-fællesskab på Bornholm. Det tog for alvor fart, da Jesper og Lone Møller-Hansen deltog i en International Gospel Leadership Network-uge på Gerlev Højskole i august 2012.

»Fyldt med entusiasme vendte vi hjem. Det sidste år har været fantastisk, kræven- de og fyldt med Guds rige velsignelser. En kernegruppe på syv personer er nu ledelse og visionsbærere for Gospelfællesskabet Bornholm. Vi har fået et sted at holde til – i et erhvervscenter i Hasle på 735 m2. Vi har indrettet 382 m2 med kontorer, undervis-

ningslokale, musiklokale, toiletter, et lille køkken, fællesrum m.m., som vi og andre deler«, fortæller Jesper Møller-Hansen. Han fortsætter:

»Den 5. maj holdt vi vores første gospelgudstjeneste i Musikhuset i Rønne med 125 deltagere. Den 8. september deltog 156 i den næste. Vi oplever, at vi rammer ind i et behov hos mennesker, der aldrig har fundet sig til rette i de eksisterende kirker«.

»Ved sommerstævnet i Lindenberg oplevede vi at blive bekræftet i visionen om at nå mennesker udenfor kirken ved at være et fællesskab for – og med – mennesker udenfor kirken. Der er foreløbig 39 frivillige fra forskellige kirker, der er aktive omkring gospelgudstjenesterne. Den 24. august holdt vi den første gospelbrunch. Vi håber og tror, at Gud er ved at forme et tværkirke- ligt trosfællesskab omkring gospelmusik- ken på Bornholm«.

Lone Møller-Hansen beder for nadveren ... mens folkekirkepræsten Jørgen Bratkov ser til. Ninna er med på noderne – i Vækst-Huset i Hasle.

Det spørgsmål har vi stillet Lotte og Troels Schrøder, forstanderpar på Rebild Efterskole og forældre til tre børn.

Kan vi opdrage til tro?

[≡] Lotte og Troels Schrøder

[📷] Kurt Bøgsted

Teorier om uddannelse, læring og opdragelse fylder meget i vores arbejdsliv – og også i privatlivet. Men findes der mon en læringsteori om at bringe børn og unge til tro på Gud, som vil give mening i den udfordring, forældre har i forhold til deres børn, når det gælder troen på Jesus? Men først er det måske passende at spørge, om vi overhovedet kan opdrage til tro?

Forældre skal være autentiske

At tro er et forhold mellem det enkelte menneske og Gud! Er det så ligegyldigt, hvad vi som forældre gør? Svaret er et kæmpestort NEJ. Som forældre er den største udfordring, at vi til hver en tid skal være autentiske. Der skal være sammenhæng mellem det, vi siger, vi tror på, og det, vi gør. Børn gennemskuer med det samme, hvis vi ikke formår at være autentiske. Et stort handicap for os som forældre er, at vi i alle sammenhænge er en generation bagud, og med den fart, verden har på, er det svært at følge med.

Invitér til samtale

Vi skal huske at tale med vores børn, når de kommer til os. Vi skal være gode til at opfange de signaler, vores børn sender, være parate til at lytte, når vores børn vil tale om troen på Jesus, om tvivlen og meningen med livet. Vi skal invitere til samtaler, men også acceptere, at vores børn hellere vil tale med andre om de emner.

Voksne har selvsagt en større livserfa-

ring end et barn/ungt menneske. Det må man gerne øse ud af. Men i forældres trossamtaler med deres børn er det vigtigt at turde lytte og ikke komme til at »tage over« og være mere troserfarne. Passer vi ikke på, bliver det vores tro, der er samtaleens emne, mere end vores børns.

Det sociale samvær er vigtigt

En dimension i det unge menneskes modning til tro er det sociale. Mange kan sikkert nikke genkendende til, at man som barn kom med i kirken søndag efter søndag. Ikke for gudstjenestens skyld, men for at mødes med sine venner. Sådan er det stadig – og det er vigtigt!

Som forældre har vi en opgave i at styrke vores børns fællesskab med jævnaldrende – og i forhold til en spirende tro: kristne jævnaldrende. Det bliver særligt udfordrende i de første teenageår, hvor antallet af tilbud for unge er uoverskuelig mange. Først når vores børn har det kirkelige netværk på plads, er der større grobund for troen på Jesus.

Et ungt menneske har specielt meget brug for at spejle sig i andre. I et kristent fællesskab kan du ikke kun få lov til at spejle dig som menneske, men også spejle

» I forældres trossamtaler med deres børn er det vigtigt at turde lytte og ikke komme til at »tage over« og være mere troserfarne. «

» Et stort handicap for os som forældre er, at vi i alle sammenhænge er en generation bagud. «

dine holdninger og din tro. Vi kommer fra forskellige menigheder, både hvad angår jævnaldrende og logistik. Her har vi også som forældre og menigheder et ansvar for at bidrage til den sociale dimension – overordnet med opbakning og bøn, men også med lavpraktiske ting som kørsel, bespisning m.m.

Ud mellem andre!

Vi har i vores egen familie oplevet, hvordan fælles spejderoplevelser på tværs af kredsene, deltagelse på stævner og ikke mindst fælles kristendomsklasse med andre menigheder har givet grobund for venskaber for vores børn, der på lige fod med fodboldsnakken også byder på snakke om tro, Jesus og Gud.

Konsekvensen er selvfølgelig, at vi mister kontrollen over, hvad vores unge får med. Vi kender vores egen præst, og det er trygt, men bringer vi vores børn andre steder hen – til weekender, på lejre m.m. – ved vi ikke altid, hvem der underviser. Er vi nu helt enige i, hvordan der undervises? Måske ikke, men så bliver samtalen, når den unge vender hjem, umådelig vigtig. Ikke for at irettesætte, men for at følge med i og være en del af vores barns trosliv. Måske kunne vi også selv få udvidet horisonten ...

Shigikirana – eller mikrofinans i Burundi >

Siden 2009 har BaptistKirken haft mikrofinans-aktiviteter i Burundi sammen med partneren Dutabarane, der bekæmper udbredelsen af hiv, aids og fattigdom. I maj fik Baptist-Kirken flere Danida-midler, så vi kan fortsætte spare- og låneaktiviteterne i Shigikirana-projektet.

[≡][☒] Morten Kofoed

Det er en udbredt opfattelse, at de fattige ingen penge har. Det er kun delvist rigtigt. Det er mere rigtigt at sige, at de fattige ikke har nogen steder at anbringe deres få penge. Bankdrift blandt de fattigste er sjældent rentabelt, så her gør Shigikirana-projektet en forskel for Burundis fattige.

Metoden

Metoden, som vi bruger, er unik. Der gives ingen penge til deltagerne, men alt er ba-

seret på opsparing og deltagerstyring. Når deltagerne mødes en gang om ugen, sparer den enkelte op ved at købe mellem 1 og 5 aktier af en given værdi fastsat af gruppen. Det betyder, at deltagere med forskellig økonomisk formåen kan være med. Det er også gruppen selv, der laver vedtægter, bestemmer hvem der kan blive medlem og hvad rentesatsen skal være.

Penge, der ikke er lånt ud, opbevares i en pengeskatte med tre forskellige låse, og

» De får mulighed for at spare op, at låne og at tegne en forsikring. «

nøglerne dertil opbevares af tre forskellige personer. Alle transaktioner foregår ved de ugentlige samlinger og her fremføres også ønsker om lån. Ønskerne evalueres af gruppen, før man får et lån. Grupperne nedlægger sig selv efter ca. et år. Erfaringen er, at man nu har fået forrentet sit indskud med mellem 33 og 82 %! – Indtil videre er alle grupper startet op igen og har endda dannet nye grupper uden om projektet. Projektet bidrager kun med træning og opfølgning. Udover opsparing og lån er der også en forsikringsdel, hvor man kan få støtte i tilfælde af uforudsete hændelser.

Projektet

I fase 1 blev der dannet knapt 1.500 grupper med mere end 33.000 medlemmer. Sideløbende startede Dutabarane andre projekter op, så der nu er mere end 75.000 medlemmer. Hertil skal lægges de grupper, som spontant er opstået som følge af Shigikiranas aktiviteter. Undersøgelser har vist, at fire år efter en gruppe er dannet, er der

spontant opstået yderligere to. De få problemer med manglende tilbagebetaling af lån bliver håndteret i gruppen, enten ved at forlænge lånene eller ved i sjældne tilfælde at eftergive dem. Når grupperne samles, er der også undervisning i forebyggelse af hiv og aids, og man drøfter, hvordan man kan tage sig af børn og familier, der særligt er påvirket af aids. En del af gruppernes medlemmer er enten selv smittet eller har på anden vis aids tæt inde livet.

Fase 2 er »mere af det samme«, men med en drejning. Der satses nu på såkaldte landsby-agenter til at udbrede kendskab til metoden, til at undervise og lave opfølgning. Sådanne agenter er som oftest udvalgt fra de eksisterende grupper, og derfor kender de lokalsamfundet bedre end lønnede medarbejdere fra hovedstaden. Der opereres også med klynger af landsbyer, der altså ligger geografisk tæt. På den måde har vi ambitioner om at danne yderligere 3.000 grupper og inkludere ca. 60.000 nye medlemmer.

Resultater

Hvad får deltagerne ud af det? Umiddelbart får de mulighed for at spare op, at låne og at tegne en forsikring. Men endnu vigtigere bliver de en del af et sammenhold i lokalsamfundet, de får mulighed for at udjævne deres indkomster over året. De ekstra penge bruges i husholdningen, til medicin, skolepenge, opstart af forretning og betaling af gammel gæld. En anden sidegevinst er, at projektet opbygger tillid. For når naboer, der før har haft kontroverser, arbejder sammen og ser det fungere – ja, så vokser tilliden til hinanden.

BaptistKirken arbejder med sådanne spare- og lånegrupper i Burundi og Rwanda. I Burundi introduceres der også spare- og lånegrupper i alfabetiserings-projektet. I Rwanda har vi i samarbejde med den rwandiske baptistkirke indtil videre dannet over 100 grupper med mere end 2.500 medlemmer. Og spare- og lånegrupperne spreder sig også til andre projekter.

Discipelskab er altid »hvordan?«

Simon Fuhrmann var manden bag ørkengudstjenesterne i re:gen for et par år siden. Han er dybt fascineret af oldkirken. Vi har spurgt ham, hvad ørken- og kirkefædrene har lært ham om discipelskab, og her er hans svar. Ørkenfædrene var de første munke, mens kirkefædrene var ledere af kirken i de første århundreder.

[≡] Lone Møller-Hansen i samtale med Simon Fuhrmann

[📷] Privatfoto

Ørkenfædrene taler ikke om »discipelskab« som begreb. For dem er en discipel ganske enkelt et menneske, der følger Kristus. At være discipel er lig med at være kristen.

Når vi i dag taler om »discipelskab« i stedet for blot at tale om at være kristen, er det ofte, fordi vi har et underliggende spørgsmål, nemlig: Hvordan skal kristendommen leves ud? Og her nærmer vi os faktisk ørkenfædrene. De var også optaget af kristendommens hvordan.

Det fascinerende er, at ørkenfædrene ikke fremlægger en »model« for, hvordan vi skal leve det kristne liv. De opstiller ingen regler. Hvad der kan være et givende råd til den ene, kan blive døden for den anden. Rådene er dybt personlige.

Når vi søger visdom hos fædrene, er det vigtigt, at vi lytter mere efter rådenes

ånd end deres bogstav. Bagom de ydre bogstaver vil vi finde næring til sjælen.

Den samme Helligånd

Når vi læser om de hellige, er deres praksis forskellig. Abba Johannes sagde, at de hellige er som en gruppe af træer: De kan give forskellige frugter, men de drikker af den samme kilde. Den ene helgens praksis er forskellig fra den andens, men det er den samme Ånd, der virker i dem begge. Helligånden bliver altså kernen. Når vi søger Helligåndens plads i den kristnes liv, kan vi med fordel finde visdom hos kirkefædrene. De viser os, at det at være kristen ikke handler om at efterligne Kristus. Prøver vi det, taber vi hurtigt modet eller brænder ud. Nej, vi skal »ikklæde« os Kristus, hvilket sker i dåben¹, og gennem Ånden skal vi blive mere og mere delagtige i Kristi liv. Den russiske munk fra 1800-tallet, Serafim af Sarov, har sagt, at »bøn, faste, vågenætter og alle andre kristne praktikker er, selvom de er fuldstændig gode, ikke målet

i sig selv. Det sande mål for det kristne liv er at erhverve Helligånden«.

Ifølge kirkefædrene er det en proces, der aldrig afsluttes, end ikke i evigheden. Vi vil for altid nærme os Gud. Målet er at blive mere lig ham. Guddommeliggørelse kalder fædrene det. Men for at Helligånden kan gennemtrænge alle dele af vores menneskelige eksistens, må vi aflægge alt det, der går imod hans vilje. Og her kommer ørkenfædrenes praksis ind i billedet. Askese kalder de det. Det betyder øvelse eller træning. En åndelig træning både for krop og sjæl.

At lære lydighed

At være en discipel af Jesus er altid at forsøge at følge ham og tage del i hans liv uanset omkostningerne. De fejlbarlige disciple, der fulgte Jesus, mens han gik fysisk iblandt os, viser, at en discipel er et menneske, der uanset om han falder, fortsætter med at rejse sig og følge Jesus. Professor Samuel Rubenson, en af de bedste kendere

1) Galaterbrevet kap.3, v. 27. 2) Markusevangeliet kap.14, v. 36

» ... det farlige er ikke at falde, men at lade være at rejse sig ... «

af ørkenfædrene, siger, at det farlige er ikke at falde, men at lade være at rejse sig.

Omvendelsen er et centralt begreb hos ørkenfædrene. Et liv som Kristi discipel er et liv i omvendelse. Det handler om, at vi til alle tider gør vores vilje til Guds vilje,

ligesom Jesus i Getsemane have: »Ikke hvad jeg vil, men hvad du vil«².

Det vigtigste for os at lære er lydighed. At være en discipel er netop at følge en mester. Som postmoderne mennesker har vi svært ved at blive nægtet at gøre, det vi vil.

Det er ingen tilfældighed, at det første, som bliver krævet af den, der vil være munk, er lydighed mod en åndelig fader. Hvorfor? Fordi lydighed mod et andet menneske er en øvelse i at være lydigh mod Kristus. Genem lydighed træner vi vores vilje.

Simon Fuhrmann, 31 år, har sammen med Regitze to børn. Simon er præst i folkekirken. Han er medlem af det økumeniske kommunitet i Bjärka-Säby.

Er en ny dansk religionsmodel

Grundlovens to paragraffer om forholdet mellem stat og kirke er kommet i spil. I efteråret drejer det sig om Folkekirken (§ 66). Senere bliver det »de fra Folkekirken afvigende trossamfund« (§ 69). I hvilket perspektiv skal vi se sådanne forandringer? Og har vi et bud på en fremtidig model for trossamfundenes forhold til staten?

[≡] Bent Hylleberg

[📺] Folketinget

Forholdet mellem stat og kirke kaldes ofte en »religionsmodel«. Vi har haft flere af den slags her i landet. Modellen tippede første gang fra asa-tro til fordel for en romersk-katolsk pavekirke. Anden gang nåede vi et tippepunkt i 1500-tallet, da den lutherske kongekirke så dagens lys. Nu skulle folket følge kongens bekendelse.

Hvis nogle ville bekende andet end »lutherdom«, fik man ret til at emigrere. Og ville man ikke forlade fædrelandet, endte »afvigere« i fængsel eller som flygtninge!

Som baptister har vi rødder hos sådanne »afvigere«, der siden 1525 blev forfulgt i størstedelen af Europa – her i landet indtil det tredje danske tippepunkt kom med Grundloven i 1849. Nu fik vi religionsfrihed. Men lighed mellem folkekirken og de øvrige trossamfund giver Grundloven

» I de senere år er de anerkendte trossamfund blevet stedmoderligt behandlet fra statens side. «

på vej?

ikke. Den evangelisk-lutherske kirke forblev »statens kirke«. Men folkekirkens »forfatning« og de øvrige »forhold« blev skrevet ind i Grundloven. Alle blev lovet ordnede forhold »ved lov« – som ingen til dato har fået.

Et nyt tippepunkt?

Når vi kan glæde os over religionsfrihed, skyldes det ikke de europæiske statskirker. Det skyldes heller ikke den fremvoksende

verdsliggørelse i 1800-tallet. Tanken om religions-frihed og -lighed for alle former for kristendom, ja for jøder og muslimer med, opstod første gang blandt »afvigere« i 1500-tallet, herunder ana-baptisterne. Herefter blev den forfinet hos 1600-tallets filosoffer, og i 1900-tallet forplantede den sig til initiativerne bag menneskerettighederne. Også herfra lægges der i dag tryk på den danske religionsmodel.

Spørgsmålet er derfor, om vi står overfor et nyt tippepunkt? Og i givet fald: Hvori vil det komme til at bestå? Hvad er vi på vej imod – som folkekirke og som »de fra folkekirken afvigende« trossamfund? Når der spørges på den måde, skyldes det også, at kun fire ud af fem danskere nu tilhører folkekirken – men især, at ca. 1/4 mio. indbyggere i Danmark i dag tilhører forskellige former for islam. Hvordan rummer vi den nye slags »afvigere«, når vi taler om fremtidens religionsmodel her til lands?

Flere modeller ...

Da Grundloven i 1849 blev til, var vi i krig med Tyskland, og der var ikke tid til at udarbejde en religionslov hverken for folkekirken eller de få andre trossamfund. Derfor fik vi de to nævnte paragraffer, der lovede »lovgivning« på det religiøse område. I

samtiden var der dog ikke mangel på diskussion om den religionsmodel, der burde følge med grundloven. Især to modeller var i spil – Grundtvigs og baptisternes. Grundtvig talte for »en nordisk model«: Alle trossamfund skulle behandles ens indenfor en ramme, der skulle fastlægges af lovgiverne. Borgerne skulle have lov at slutte sig sammen i menigheder omkring den præst, de ønskede. Og præsterne skulle have lov at betjene menigheder efter eget valg – enten luthersk, baptistisk eller katolsk, ja jødisk med. Og alle skulle fra statens side behandles på lige vilkår. Baptisternes leder, P.C. Mønster, ansøgte om »den amerikanske model«: Frihed fra stat og lovgivning – med lige vilkår for alle trosretninger.

Ingen gode løsninger

Ingen af modellerne blev virkelighed. Med grundloven fik vi religionsfrihed for alle, men ikke religionslighed – folkekirken bevarede sin særstatus og »understøttes« som det eneste trossamfund af staten. Da religionslovene udeblev, måtte især »de afvigende« kirkesamfund se sig tilfældigt behandlet af statens administration. Fx blev Metodistkirken hurtigt »anerkendt«, mens Baptistkirken måtte vente over 100 år!

Er en ny dansk religionsmodel på vej?

→ I de senere år er de »anerkendte« tros-samfund, der fører kirkebøger som Folkekirken, blevet stedmoderligt behandlet fra statens side. Ingen af os fik fx adgang til den elektroniske kirkebog på linje med »storkirken«. Og da Baptistkirken – delvis i protest herover – bad om at komme af med kirkebøgerne, skulle det tage seks-syv år, inden en nødløsning for nylig blev fundet.

Ny model på vej?

Hvad kan vi fremadrettet bruge sådanne erfaringer til? Jeg vil pege på tre ting: – Forbind ikke stat og religion for tæt til hinanden. Adskil derimod. Hertil hører også,

at vi fritager Folkekirken for at udføre civile opgaver – registrering af fødsler, vielser og begravelser, der rettelig er en samfunds-opgave. Det vil tilmed sætte Folkekirkens kræfter fri til at være kirke i og for folket.

– Religiøse overbevisninger bør bidrage til opbygningen af samfundet. Religion hører hjemme i det offentlige rum, hvor den bør komme til orde på linje med politiske ideologier og de filosofiske udkast til samfundets indretning. Religiøs tro er et grundlæggende livsvilkår, som alle politikere gør klogt i at

regne med, når vi skal diskutere, hvordan »staten« skal se ud.

– Inddrag mindretallene, når fremtidens religionsmodel skal formes. Det gælder både de nydanske kristne og de muslimske samfund. Historien bør lære os, at minoriteter har andre bidrag at yde til fredelige vilkår end dem, flertallet rummer. Samtidig giver en inklusiv holdning et menneskeligt ansigt til det samfund, vi vil kendes ved.

Sådan bør præmisserne for en ny religionsmodel se ud. Men hvad med indholdet?

» Når vi kan glæde os over religionsfrihed, skyldes det ikke de europæiske statskirker. «

Grundloven har to paragraffer, der aldrig blev til noget. Men nu er de igen i spil:

§ 66: »Folkekirkens forfatning ordnes ved lov«.

§ 69: »De fra folkekirken afvigende trossamfunds forhold ordnes nærmere ved lov«.

Manu Sareen satte i 2012 § 66 om folkekirken i spil. Betænkningen foreligger nu, og den diskuteres heftigt i resten af 2013, hvorefter folketinget må handle. Spørgsmålet er nu: Hvad vil kirker og trossamfund spille ud, hvis § 69 sættes i spil af politikerne?

Glimt af Gud

GLIMT AF GUD

»Jeg holder af hverdagen«, sagde Dan Turell. Det er i hverdagen, vi kan opleve, at helt almindelige ting bliver en indgang til noget større. Et lille glimt af Gud. Med årets andagtsserie i baptist.dk har vi bedt unge baptister fortælle om glimt, de har fået af Gud i deres hverdag. Denne gang er det Kristian Berg Nielsen. Kristian er 21 år, gift med Mette og nybagt far til Oliver. Han læser til socialrådgiver og er ansat som ungdomsleder i Bethelkirken, Aalborg.

[≡] Kristian Berg Nielsen

[📷] Flickr og privat

Den ærlige sandhed er, at jeg ikke altid prioriterer tid med Gud. Jeg har så travlt med alt muligt andet. Der er så mange ting, jeg gerne vil. Desværre står Gud som regel ikke så langt oppe på listen. Derfor er »glimt af Gud« meget rammende for mit vedkommende.

Gud møder mig dér, hvor jeg er! Han har tid til mig! Himlens og jordens skaber har tid til mig og møder mig dér, hvor jeg er! Gud prikker til mig gennem daglige bibelvers på min iPhone – tanker, som ikke passer ind i den daglige tankestrøm, og andre små påmindelser om, at Han er der og har en plan for mig.

Gud skærper mig

Gud gør mig opmærksom på de ting, jeg ellers ikke ville have set, og de mennesker, jeg ellers ikke ville have lagt mærke til. Forleden var jeg i Bilka. Udenfor stod der en hjemløs mand og solgte »Hus Forbi«. Jeg gik bare forbi ham på vej ud. Jeg nikkede pænt, men afslog hans tilbud, da jeg næsten aldrig har kontanter på mig. Da jeg var nået 50 meter længere ned ad vejen kom ordene: »Kig lige engang til!« I min lomme lå der ikke »en tyver«, som bladet koster, men nogle småmønter, som jeg sagtens kunne undvære. Jeg følte mig forpligtiget til at gå tilbage og give disse penge væk.

Peger på Ham

På forskellige måder taler Gud til mig og prikker til mig i min dagligdag. Jeg får så

at sige små glimt af Gud. Det skal ikke lyde, som om jeg er noget specielt og får store åbenbaringer fra Gud. Det er slet ikke tilfældet. Det er Gud, der er noget særligt. Han skal have æren – for det, jeg gør, som peger på Ham, er Hans værk igennem mig.

Også små hjarter har store ører

Tanker om at give troen videre

Har man børn eller børnebørn, tænker de fleste over, hvordan vi kan give troen videre til den nye generation. Især når troen er de rødder, der har givet os selv livsnæring. Rødder, der når de dybere vandgivende lag, så vi både i tider med sol og sommer og i livsperioder med tørke og ørken har kunnet finde et nærende og livgivende kildevæld.

[≡] Poul Asger Beck

[📷] www.sxc.hu

Hvem vil ikke gerne give sine kære små rodfæste i de dybe tros-lag, så de under alle livets omskiftelige forhold må kunne finde troens, håbets og kærlighedens nærende frugt?

Hvad hjertet er fuldt af

Jesus taler ærligt og uden omsvøb om, hvordan vi giver det videre, vi selv har modtaget: »Der er intet godt træ, som bærer dårlig frugt, heller ikke noget dårligt træ, som bærer god frugt. For ethvert træ kendes på sin frugt ... Et godt menneske tager gode ting frem af sit hjertes gode forråd,

og et ondt menneske tager onde ting frem af sit onde forråd. For hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med¹ – konkluderer Jesus.

Derfor viser det sig i vores omgang med – ikke mindst – vore allernærmeste, om vi har gode eller mindre gode ting at tage frem af vort hjertes forråd. Har vi gennem livet erfaret Gud som ubeskrivelig kærlig og uendelig omsorgsfuld, vil det sandsynligvis være det billede af Gud, vi giver videre til næste generation. Har sygdom eller modgang givet dig en opfattelse af Gud som lunefuld og ikke helt til at stole på, vil det være vanskeligt at videregive en anden opfattelse.

Et hektisk og krævende kirkeliv, hvor forældrene er mere travlt optaget af kirken end af de små, risikerer at give barnet en erfaring af, at Gud tager far eller mor væk fra mig. At kirken er vigtigere end mig. At Gud er én, som mor og far skal tilfredsstille, før der bliver tid og plads til mig.

Oftest videregives troen fra person til person

Når vi naturligt gerne vil give børnene en sund og frugtbar tro, begynder det altså med, hvordan din egen tro ser ud:

hvad du tager frem af dit hjertes forråd hvilket billede af Gud, der bor i dit hjerte Kort sagt: Vi vil næsten altid give den tro og det billede af Gud videre, som bor i vores hjerte. På godt, men bestemt også på ondt.

Helligånden virker med

Men lykkeligvis er vi aldrig alene om den store gave og opgave. Jesus har lovet at være med os alle dage indtil verdens ende. Helligånden virker med og levendegør til tider vores måske fattige ord og ufuldkomne handlinger. Derfor skal vi bekymringsløst og uden præstationsangst formidle, fortælle og videregive i handling, ord og væren alle vort livs mysterier: Alle de store spørgsmål om livet og døden, Gud og kærligheden. For tavshed og ligeegyldighed er næsten det mest dræbende, vi kan møde.

Troværdighed og passion

Det er de vigtigste faktorer hos de mennesker, Gud har brugt til at forme min tro. Den ærlighed og det fællesskab, vi unge havde i min ungdomsgruppe, var frugtbar. Gode rødder til min teenagetro og dåb blev dannet her.

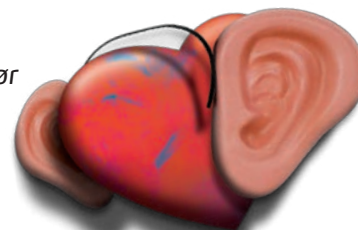
» Helligånden virker med og levendegør til tider vores måske fattige ord og ufuldkomne handlinger. «

Min far døde, da jeg var ung, så jeg måtte finde mine ben i spørgsmålet om, hvorfor der er lidelse og ondt til, når Gud er god. Jeg havde lykkeligvis en autentisk og passioneret præst, der turde tage livtag med de store trosspørgsmål i prædiken efter prædiken. Det blev afgørende for Guds kald til mig som præst.

På seminariet i Tølløse og senere på Det teologiske Fakultet i Aarhus mødte jeg dybt, dybt passionerede lærere, for hvem Bibelen, troen og Gud var selve livet. Langt, langt mere end arbejde, prestige og karriere. Dybe livserfaringer og grundig forskning blev formidlet med en oprigtighed og passion, som jeg håber, jeg aldrig glemmer.

Og når jeg nu mødes med min åndelige vejleder og favnes af en hjertelig varme og en overstrømmende glæde hos en person, der hviler dybt i Guds eget liv, ja så er jeg ikke spor i tvivl om, at Gud endnu har masser af erfaringer, glæder og overraskelser til mig i troens vidunderlige univers.

Så del kun frimodigt med oprigtighed og passion af dit trosliv og stol så blot på, at Helligånden bruger det og lader det bære frugt: – Også små hjerter har store ører.

1) Lukas-evangeliet kap. 6, vers 43-45

Danskernes Gudsbilleder

»Jeg er ansat i et af Danmarks største bedehuse«, fortæller [Ruth Østergaard Poulsen](#), der siden år 2000 har arbejdet som hospitalspræst på Aalborg Universitetshospital samtidig med en deltidsansættelse som sognepræst.

[≡] Bente Jensen

[📷] Svend Eli Jensen og Flickr

Er der forskel på de Gudsbilleder, du møder som hospitalspræst og som sognepræst?

Jeg skelner mellem Gudsbegreb og Gudsbilleder, fortæller Ruth Østergaard Poulsen. Gudsbegrebet sidder i hjernen, mens Gudsbilledet sidder i hjertet.

I det kristne fællesskab arbejder du med dit Gudsbegreb, hører bibeltekster, læser og diskuterer. Der kan være en risiko for, at du lægger et lag fernis over din kristendom: Du har styr på livet. Men bliver du rystet i din grundvold, krakelerer fernissen, så du når ned i de dybe lag i hjertet, til Gudsbilledet. I den situation ser jeg ikke nogen forskel på de mennesker, jeg møder.

Du taler om forskellige Gudsbilleder?

Der er nogle forskellige typer af Gudsbilleder, som ofte går igen. Og det er ikke sådan, at du har et, og jeg et andet. Nej, ofte har vi alle lidt af de forskellige Gudsbilleder i os. Jeg er kommet frem til, at folk har en blanding af disse fem Gudsbilleder:

1] Apostlenes Gerninger kap. 15, vers 28

» Jeg opfatter egentlig min funktion som »at bære et menneske frem for Gud«, så det menneske føler sig set af Gud. At vi er to om at stå frem for Gud. «

- **Købmandsguden** – du kan handle med Gud for at opnå det, du ønsker
- **Hævnnguden** – Gud hævner sig for de synder, du har begået
- **Lykkeguden** – Gud er ansvarlig for min lykke: Når jeg har bedt min aftenbøn osv., så må han også opfylde sin del
- **Retfærdighedsguden** – Gud lønner dig efter fortjeneste
- **Den meningsansvarlige Gud** – Gud skal give mening til mit liv

Men hvem har i det hele taget lovet os, at der er en mening med livet? Er det ikke en luksuriøs tanke at tro, der er en mening med alting, at Gud har forudbestemt det hele. Så har jeg ikke noget ansvar! Det tror jeg ikke på, lyder det fra Ruth.

Alle disse Guds billeder stammer fra Det gamle Testamente. Kan vi som kirke gøre noget for, at folk ikke tror, de skal gøre sig fortjent til Gud?

Jeg er ikke færdig med at grunde over, hvorfor det er sådan, men jeg tror måske, det er fordi, vi er sådan som mennesker. Vi kan ikke lide at skyldes nogen noget. Det

gælder i vores omgang med hinanden. Vi »betaler« med vin, blomster etc., når vi modtager hjælp. Det overfører vi også til vores relation til Gud. Vi skal gøre os fortjent til Gud. Vi tænker »noget for noget« i stedet for »nåde for noget«.

En klog mand har en gang sagt: Den, der ikke skylder nogen noget, er et meget fattigt menneske! Jeg tror, at det bedste, vi kan gøre for at ændre dette billede, er at tale om Jesu lignelser i stedet for at tale om forsoning og korsdød. Livet er ikke altid

Danskernes Guds billeder

retfærdigt. Det er hverdagen i Jesu lignelser heller ikke. Tænk bare på lignelsen om »Arbejderne i vingården«, hvor de sidste får lige så meget som de første. Eller lignelsen om »Den fortabte søn«.

Og så kan det være vigtigt at starte samtalen tidligt i livet. En kvinde fortalte mig, at hun voksede op tæt ved havet. Fra hun var 3 år, tog hendes far sin lille pige i hånden hver aften, og så gik de ned til vandet og talte højt med Gud om dagens begivenheder og om, hvem de ville bede

Gud passe på. Den kvinde voksede op med et billede af en nærværende Gud, en Gud som man bare kunne henvende sig til.

Du siger, du er ansat i et af Danmarks største bedehuse, hvad mener du med det?

Jeg plejer at bruge en kommode med mange skuffer som billede på et menneskeliv. Der er skuffer med alle dine gøremål. Og så tror jeg, der er en skuffe, der står Gud på, fordi jeg tror, Gud har lagt et kim ind i hvert

eneste menneske. Den skuffe sidder ofte nederst og åbnes sjældent.

Kommer der en krise i dit liv, vælter kommoden, og alt vælter ud på gulvet. Her springer skuffen med Gud og de eksistentielle spørgsmål ofte op, fordi vi har brug for noget uden for os selv, noget større – det jeg kalder en tolkningsramme. Jeg finder mere og mere ud af, at kristendommen bliver en ramme, hvori mit liv kan tolkes. Og så er det spændende, hvad det er for et Guds billede, der gemmer sig i skuffen. Når skuffen åbnes, foldes hænderne under dynen.

Du møder folks inderste sjæl i dit arbejde?

Jeg slutter en samtale med at spørge, om folk ønsker, vi skal bede sammen, og hvad jeg skal bede om. Det sker ofte, og det er utrolig vigtigt, at jeg er ærlig i den situation, så tro og virkelighed passer sammen. Og jeg beder altid om, at »uanset hvordan det går, så giv os en tro på, at vi er i dine hænder, Gud«. Jeg opfatter egentlig min funktion som »at bære et menneske frem for Gud«, så det menneske føler sig set af Gud. At vi er to om at stå frem for Gud.

*Gud, når jeg ser mit livs film,
så er der mange scener,
jeg helst havde været foruden.
Men de er der!*

*Og jeg føler mig så alene, når jeg ser dem.
Dem er der ingen, der vil se sammen med mig.*

Jeg savner et vidne til hele mit liv.

Gud, vil du være mit vidne?

*Tilgiv, at mit liv alt for ofte
kom til at handle om mig selv.*

*Hjælp dem, jeg suigtede,
og dem, jeg forbrød mig imod,
til at komme videre.*

*Og lad din tilgivelse hjælpe mig til at acceptere,
at det blev, som det blev.*

Fra Ruth Østergaards digtsamling »Fra det dybe råber jeg til dig«.

Dansker med i ledelsen for verdens unge baptister

Andreas Højmark Andersen blev i januar 2013 valgt til formand for de europæiske baptisters børne- og ungdomsorganisation – EBF Youth and Children. Valget fandt sted ved den årlige konference for børne- og ungdomsledere fra hele Europa. Ud over at samles til inspiration, samtale og netværk på tværs af kulturer bød dette års konference også på et formandsvalg, da den hidtidige formand Volkmar Hamp, Tyskland, allerede i 2012 havde meddelt, at han gik af. Valget

fandt sted i Prag, som skabte rammerne om en givende konference. Ved konferencens start havde ingen kandidat meldt sig, men efter opfordring og indstilling fra de nordiske lande blev Andreas valgt. Med opgaven følger også posten som vicepræsident for Baptisternes Verdensalliances ungdomsorganisation, BWA Youth. På BWA's ungdomskonference i Singapore i juli 2013 blev den nye verdens-ungdomsledelse officielt indsat i tjenesten af BWA's Præsident, John Upton.

Døbte

Odense

01.09.2013: *Lucas Hyrup*, f. 06.01.2001.
01.09.2013: *Bent Hansen*, f. 01.03.1954.

Døde

Bethelkirken

Finn Engelbrecht Madsen, født 10.09.1935, optaget i Bethelkirken 08.03.2009, døde 16.08.2013.

Holstebro

Gert Hans Hensgen, født 24.08.1929, døbt 06.04.1947 i Lyngby, døde 18.06.2013.

Korskirken, Herlev

Karin Green Jakobsen, født 31.05.1953, døbt 31.10.2004 i Korskirken, Herlev, døde 07.07.2013.

Kurt Jensen, født 07.04.1951, døbt 20.10.1985 i Broholmkirken, døde 22.07.2013.

Ruth Rikhof, født 11.05.1933, døbt 09.11.1947 i Aalborg, døde 24.07.2013.

Lyngby

Britt Lund, født 19.04.1948, døbt 28.02.1965 i Lyngby, døde 22.07.2013.

Ruth Engberg, født 19.12.1923, døbt 06.02.1938 i Aarhus, døde 21.08.2013.

Nørresundby

Hans Nielsen, født 17.10.1922, døbt 26.12.1936 i Jetsmark, døde 18.08.2013.

Roskilde

Marianne Homgård Nielsen, født 05.05.1960, døbt 28.04.1985 i Pinsekirken, døde 02.09.2013.

Svendborg

Rikard Lunding, født 23.05.1930, døbt 01.09.1946 på Midtsjælland, døde 15.07.2013.

Thisted

Astrid Jonasen, født 29.08.1920, døbt 16.02.1947 i Thisted, døde 09.07.2013.

Tølløse

Evald Vestergaard, født 12.07.1917, døbt 08.03.1931 i Nr. Eskildstrup, døde 20.06.2013.

Viborg

Ejvind Wulff, født 23.05.1936, døbt 01.06.1969 i Hjørring, døde 05.08.2013.

Vodskov

Ingelise Olesen, født 27.01.1938, døbt 02.10.1949 i Brande, døde 23.06.2013.

Jeg kunne ikke tie stille

Inger Klyvers medfødte nysgerrighed kombineret med hendes tro og sociale bevidsthed har givet hende et liv engageret i børn og voksne, bl.a. i politik.

Inger elsker lege og tosserier.

» Mine drømme er ikke sådan at styre. «

[≡] Else Skov Villadsen

[📷] Per Bækgaard,
Anja Nielsen (DMR-U)

»Vi havde nogle heftige diskussioner i byrådet, når jeg syntes, at økonomi blev vigtigere end mennesker. I det kristne menneskesyn er mennesket vigtigere end økonomien,« siger socialdemokraten Inger Klyver om sine seks år i Egtved byråd.

»Men så snart der var kaffepause, snakkede vi hyggeligt sammen. I øvrigt synes jeg, at man i landkommunen havde respekt for kirke og kristendom.« Jeg er nysgerrig og spørger, om hun som kvinde har oplevet at blive overhørt? Inger griner: »Nej, det er der ingen, der har turdet!«

At samarbejde med børn

Inger taler muntert og varmt om sine 26 år som leder af Vandel børnehaven. Hun bruger netop ordet samarbejde i stedet for arbejde. »Min vigtigste opgave er at aktivere personalet, så de ikke plager børnene for meget,« svarede Inger, når hun ofte blev spurgt om sine opgaver som leder.

» Jeg har en fuldstændig sikker tro på, at jeg er Guds elskede barn. «

»Børn lærer mest ved at udfolde sig – det er de dygtige til«. Hun fortæller om den pædagogiske tænkning fra en italiensk by, Reggio Emilia. Hele personalet tog på studieture hertil, og de var blandt de første her i landet, der indførte denne pædagogik. Inger var med til at stifte det danske Reggio Emilia-netværk og sad i bestyrelsen i mange år.

»Vores børnehaven blev af socialministeriet kaldt alternativt«. Hvorfor, spørger jeg, og Inger svarer: »Fordi de andre var for sløve!« Kunne forklaringen også være, at hun helst ikke købte legetøj til børnene? De skulle hellere lære ved projekter – som fx at beskrive »Her bor jeg«.

Altid pædagog

»Selv om pædagoger ikke altid har været så ansete, har jeg aldrig tvivlet på, at det er det vigtigste arbejde. Børn vil fremad, og man må hele tiden være opmærksom på, hvad der sker i deres udvikling.«

Inden tiden som leder arbejdede Inger på en skole for evnesvage børn, der var op til 21 år. »Gad vide, hvordan de havde været, hvis jeg havde haft dem som små børn?« tænkte hun. Og da hun også oplevede, at nye initiativer havde svært ved at vinde frem i en institution under statens

særforsorg – ja, så var det nærliggende for hende at blive en »fri« børnehaveleder.

Sine pædagogiske evner har Inger haft brug for i mange sammenhænge, også indenfor Baptistkirken. Her skal blot nævnes hendes år som »Tid til Gud-arbejder« i 1961-62 og som klubkonsulent og ungdomssekretær i Baptisternes Ungdomsforbund i 70'erne.

Netværker

Inger er god til at fastholde kontakten med de mange, som hun gennem livet har delt oplevelser med. Det være sig som spejder (»Okay«) i København, som højskoleelev i Tølløse, kibbutz-arbejder i Israel – rækken kunne fortsætte længe. Et netværk, der ligger hende særligt på sinde i disse år, er Danske Baptisters Kvindenetværk; her er hun medlem af bestyrelsen.

I modsætning til tidligere mener hun i dag, at det er særdeles vigtigt for Baptistkirkens fremtid, at der er kvindenetværk – i forskellige grupper. Jeg spørger, hvad der skal til, for at det bliver virkelighed. Inger er ikke i tvivl: »Der skal vilje til. Alle kvinder har forskellige netværk. Vi skal også ville et kristent netværk.«

Da Inger har fortalt om sin rejse til Burundi for Kvindenetværket i efteråret

Jeg kunne ikke tie stille

→ 2012, spørger jeg, om hun engang drømte om at blive missionær: »Måske nok, men mine drømme er ikke til at styre. Jeg har været optaget af Afrika hele livet, og da jeg kom derned spurgte de mig: Hvorfor kom du ikke, før du blev 70 år?«

Guds gaver og menneskers tillid

Inger voksede op i menigheder, hvor hendes far var præst. Hun var 17 år, da hun besluttede at blive døbt: »Da var jeg flyttet hjemmefra og kunne træffe min beslutning selvstændigt«.

Hun har tilhørt Kristuskirken i København, Korskirken i Vejle og er nu kredsleder i Sydøstjyllandskredsen. Hun har også fulgt kursus i »Teologi for lægfolk«, men måtte erkende, at det var umuligt at nå samtidigt med sit erhverv og som hustru og mor til to sønner.

I dag er der bud efter Inger som prædikant. Selv siger hun: »Jeg er ikke et ydmygt menneske, men jeg har aldrig selv lavet en prædiken. Jeg tænker: ›Gud, hvordan kan du give mig de ord, jeg skal bruge?‹ Når jeg har fået ord og sætninger, som passer sammen, skriver jeg dem ned, for ellers er jeg bange for at glemme dem. Måske skyldes det min tidligere stress«.

»De opgaver, jeg har haft i menighed og politik, har jeg ikke søgt. Meget af det er sket, fordi andre ikke vil. Hver gang har jeg følt, at det er min tur nu – og så må jeg jo

gøre det. Alle de opgaver, jeg har fået, har været Guds gave til mig. Jeg er et utrolig privilegeret menneske og er taknemlig for, at Gud vil bruge mig.«

Guds elskede barn

»Selv om mit liv også kan være en dans på torne, er jeg fyldt med taknemlighed og glæde. Jeg ved, at jeg ikke er perfekt. Jeg kan blive så engageret i en sag, at jeg jogger på andre mennesker. Derfor må jeg gøre mig umage med at lytte noget mere.

Når jeg møder noget i livet, jeg bliver ked af – så græder jeg det ud, og ved Guds nåde kan jeg få overskud igen og magte livet.«

Og Inger slutter: »Jeg har en fuldstændig sikker tro på, at jeg er Guds elskede barn, og mit liv er som en leg. For mig er livskvalitet: at ville det bedste. Derfor må jeg hele tiden evaluere, må bede om tilgivelse, hjælp og ny inspiration. Verdens mangfoldighed viser mig Guds storhed.«

» Alle de opgaver, jeg har fået, har været Guds gave til mig. «

Tyrannen Jante huserer i Danmark

[≡] Mike Breen og Maria Klarskov

[📺] Kasper Klarskov

Mike Breen var i år en af hovedtalerne ved sommerstævnet. I en samtale om, hvordan vi som danske kirker kommer videre i en bevægelse, som peger hen mod Guds Rige, siger Mike Breen:

– Jeg oplever i Danmark en kultur fuld af angst og bekymring. Bekymringen handler ofte om, hvad folk tænker om mig. Den generelle frygt er ikke at blive anerkendt. Og der er i denne angst et underliggende lag af skam. Vi vil ikke føle os skamfulde, så vi prøver at holde os under radaren, så andre ikke kan udsætte noget på os. Netop

fordi det er et underliggende lag i kulturen, er der behov for, at nogen udviser ekstraordinært mod. Der er brug for modeller, der ser frygten i øjnene.

Hvor er de modige modeller?

– Egentlig er vi tilbage ved den gamle tyran, Jante. Vi kan i Danmark prøve at navigere udenom Janteloven, men egentlig er det bedre at bringe den frem i lyset. Faren er, at den farver det, vi siger, tænker og tror – uden at vi erkender det. For at have en chance for at bekæmpe Janteloven må vi udfordre den. Er det sandt, at vi ikke er gode eller rigtige nok til, at Gud vil bruge os? Nej!

– I min verden er modige mennesker

ikke mennesker uden frygt. Det er mennesker med frygt, som har besluttet ikke at underlægge sig frygten. Man kan godt være rigtig dansker og stadig være meget modig. Dét er den nøgle, vi har brug for, og de mennesker, vi har brug for at efterligne.

– Når jeg taler med den nye generation, henviser jeg altid til Joshua. Gud siger noget i retning af: »Moses er død. Det er ikke sådan, at du nu vil glemme ham, men jeg har brug for, at du er modig!« Gud siger det ni gange, så noget tyder på, at Joshua havde brug for at høre det.¹ Den nye generation har også virkelig brug for at høre det, tror jeg. Indtil vi begynder at opføre os modigt, har vi ikke forstået det.

1) Josvabogen, kap. 1 og flere følgende

Tyrannen Jante huserer i Danmark

→ Guds historie svinger på gamle hængsler

– Du kan tage mange forskellige rejser igennem Bibelen. Hvis du tager »de gamles« vej, så opdager du, at gamle mennesker er hængslerne, som historien svinger på. Gud bruger gamle mennesker til at kickstarte de store historier: Abraham og Sara², Elizabeth og Zakarias³. De var faktisk ikke bare gamle, men *for* gamle. Alligevel blev de brugt af Gud i nøglepositioner i Guds historie.

De fleste danske kristne er ikke *for* gamle. De er måske gamle, men de har ikke passeret udløbsdatoen. Zakarias blev gjort stum, fordi han ikke troede Gud, da Han sagde, at han ville blive brugt. Han oplevede, at Johannes var en gave af nåde og gav ham derfor dette navn, og Zakarias fik dermed – af nåde – ansvar for den nye generation. Han følte sig først ubrugelig, og så blev han gjort stum og uhørlig. Sådan tænker gamle ofte: »Jeg er ubrugelig og der er ingen, der lytter til mig!« Men hvis man holder op med at tænke, at man er ubrugelig, er der måske også nogen, der vil høre på én.

– Hvis de ældre kristne begynder at tænke på unge mennesker som Guds gave, vil mange ting vokse frem. De ældre vil formentlig i højere grad tage sig af de unge mennesker og tilbyde sig selv som åndelige forældre. Jeg kan ikke komme i tanke om et ungt menneske, jeg har mødt, som ikke ville blive glad for en mentor. Unge mennesker

er desperate efter at kende et ældre menneske, som vil hjælpe dem med at navigere.

– Jeg ved, der sidder en masse ældre mennesker og læser dette og tænker: »Det kan i hvert fald ikke være mig, unge mennesker vil lære noget af!« Det er så almindelig en følelse ikke at være tilstrækkelig, at vi tror på, at det er sandt. Det er det ikke. Vi har en gruppe mennesker, som tror, at de er ubrugelige og stumme, og en anden gruppe mennesker, som er desperate efter nogen, som vil dele deres erfaringer og livsvisdom med dem. De skal da møde hinanden!

Brug for vejledning

– Det er fundamentalt, at hvis vi bliver ved med at kigge indad, så dør vi. Vi må leve ligesom Jesus. Han levede ved at se udad. Han så til Faderen, disciplene og verden. En menighed – gammel og ung, stor og lille – må komme til den erkendelse, at den må kigge udenfor sig selv. Så er der en meget bedre chance for, at dens liv kommer til at ligne Jesu liv.

– Menigheder, som primært består af ældre kristne, kan begynde at invitere unge mennesker ind i deres liv og tilbyde sig som mentorer. De unge behøver jo ikke nødvendigvis at være kristne. Den nye generation, generation Y, er en generation med en mission – hvad enten de er kristne eller ej. De ønsker virkelig at være med til at ændre verden. Ikke ved at nedbryde alting, som generation X, men ved at bygge

» Gud gamle til at de store

noget op. De har brug for at lære Guds historie at kende. Ældre kristne kan dele deres livserfaring med unge ikke-kristne og opleve, hvordan deres kristentro får nyt liv.

– Hvad ville der ske, hvis en kirke skrev ud til alle i deres by: »Vi er seks ældre mennesker, som gerne vil drikke kaffe med unge mennesker så mange gange om ugen, de har lyst.« Mit gæt er, at der ville være en lang kø!

bruger
mennesker
kickstarte
historier. «

Fakta | Mike Breen

- 55 år. Gift med Sally.
- To voksne børn.
- Leder og grundlægger af 3DM (Three Dimensional Movements). 3DM er optaget af at give discipelskab og mission tilbage i hænderne på almindelige mennesker.

»Er der ikke en anden vej, Far...?«

[ ] Maria Klarskov

[ ] Flickr

Hvem har lov til at rette på dig? Hvem har du givet lov til at kommentere på dit liv – og lovet at tage det til efterretning? Hvem vil du gerne ligne mere – og har du sagt det til vedkommende?

Det er nogle af de spørgsmål, som har rumsteret i mit hoved det sidste års tid.

Jesus er discipel

Det er vigtigt at lære discipelskab, fordi Jesus levede på den måde. Han søgte hele tiden at reflektere Faderen ved det, han gjorde og sagde. Når mennesker så på Jesus, skulle de kunne se Faderens kærlighed. Jesus vidste, at Hans liv var virkelig vigtigt for, at Guds plan for verden kunne udfolde sig. Det krævede, at han lagde sit liv til rette på den tydeligste måde – ved at følge Faderens anvisninger helt hen til korset og graven.

Du er vigtig!

Det provokerer os at tænke discipelskab helt praktisk i vores liv. Vi tænker måske, at dem, vi følger efter, nok er meget vigtigere end os.

Men det er faktisk, fordi vi anerkender, at vores liv er vigtigt, at vi bliver nødt til at lade os forme og rette til. Dit liv er helt centralt for Guds plan dér, hvor du bor, og i relation til de mennesker, du lever op og ned ad. Gud har skabt dig til at ligne Ham og vise hen mod Ham.

Kunsten at følge Vejen

Alle, som har forsøgt sig med at ligne Gud, ved, at den slags ikke sker automatisk. Vi bliver så hurtigt fristet til at fokusere først på os selv. Selv Jesus oplevede, at han havde mest lyst til at undgå korset: »Min Fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi...«¹ Jesu bøn viser, at han kæmpede med sin egen lyst til at gå en nemmere vej. Jesus bad, ligesom vi ofte beder: »Er der ikke en anden vej, Far...?«

Vi er ofte gode til at finde på andre veje, der ligner den vej, Gud kalder os til at gå, men som er lidt ændret for at passe bedre ind i vores liv. Det er lige dér, vi har behov for at leve tæt med nogle andre, som minder os om, at Jesus også bad: »Dog ikke som jeg vil, men som du vil!«²

DANMARK

PP

Magasinpost-MMP ID-Nr.: 46476

Afsender: Baptistkirken i Danmark, Lærdalsgade 7, st. tv., DK-2300 København S, ISSN 1901-4635

1) og 2) Matthæus-evangeliet kap. 26, vers 39